На сцені Гриць вмирав… На залі тінь снувалась,
На душу втомлену глибокий сум лягав,
На лиця кам'яні задума тиха клалась,
Тонуло в тиші все… На сцені Гриць конав…

В півсвітлі сумерку лице твоє тремтіло,
І сльози ринули з розжалених зіниць,
І дрож утаєна стрясала біле тіло,
А там в штучній агонії конав невірний Гриць…

І стало жаль мені, що прийде та година,
Коли впаду і я на сцені життьовій,
Без оплесків та брав, не плаканий юрбою…

І мріялось мені в душі, моя дівчино,
Чи у годину ту з-під твоїх чорних вій
Бодай одна сльоза покотиться за мною?..